

“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (1 Petru 2:9)

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (Manhattan, NYC) Buletin parohial

Nr. 47 / 2026 Buletin trimestrial

Hristos a înviat! Christ is risen!

Învieerea lui Hristos este învierea noastră

Hristos a înviat pentru noi ca Om pentru că El ca Dumnezeu era pururea viu și nedespărțit de Tatăl Ceresc. Învieerea lui Hristos este de fapt învierea noastră, scoaterea acestui năvod care este Adam cel global la lumina Soarelui Dreptății din întunericul mlaștinii păcatului în care zăceam cu toții. Nimeni nu putea să facă asta și Hristos a făcut-o din iubire pentru noi chiar dacă noi ne-am opus cu toată forța. De fapt, niciodată în istoria omenirii nu am dat dovadă de o ură mai mare ca la răstignire și niciodată în istoria omenirii Dumnezeu nu a dat dovadă de o iubire mai mare ca atunci când a înviat după ce L-am răstignit. Ne-a învins ura cu iubirea Sa. Trebuie să avem această credință că „Se poate!” și să acționăm în consecință pentru că Hristos ne-a înviat firea, însă trebuie și noi să conlucrăm pentru că Domnul nu calcă în picioare libertatea noastră.

Este ca și cum am sta pe marginea disperării în fața mării vieții având o barcă toată găurită de păcat. Domnul ne-a reparat barca, însă și noi trebuie să vâslim după aceea sub ghidajul Lui dacă dorim să ajungem la limanul mântuirii. Prin învierea Sa, domnul a surpat în dar zidul păcatului ce ne despărțea de iubirea lui Dumnezeu. Până la Hristos nimeni nu putea să se mântuiască pentru că mântuirea vine numai prin Hristos. Nimic nu poate să îplinească persoana umană fără numai starea de înviere în Hristos care se dobândește prin unirea cu Acesta. Deci să nu căutăm plăceri iluzorii și scopuri care să nu ducă la scopul mântuirii adică al fericirii veșnice pentru că nu vom ajunge niciunde dacă nu mergem către înviere. Vor fi doar satisfacții de moment care ne vor lăsa goi de har și ne vom chinui în derivă ca niște mari morse mofturoase plutind pe sloiurile gheții din marea vieții.

Trebuie să avem zel și determinare

astfel încât să putem să accedem la starea de înviere în Hristos pentru că dacă nu vom vedea cel puțin parțial învierea aici pe pământ, nu o vom vedea nici după moarte. Acesta este scopul nostru și nu ceva egoist. Desăvârșirea noastră vine prin refacerea lui Adam cel global prin Hristos, prin readucerea nodurilor năvodului care abia se mai țin într-o singură entitate unită în care persoanele sunt întrepătrunse prin iubire și partajează totul: gândurile, trăirile, sentimentele. De fapt, învierea este restaurarea chipului lui Dumnezeu în om care în noi începe încă de aici de pe pământ, dacă – desigur – suntem de acord cu acest fapt, și se continuă din perfecțiune în perfecțiune după moarte în veșnicie. Deci oamenii înviați partajează toate între ei. Starea de rai este starea de întrepătrundere duhovnicească deplină prin forța iubirii în timp ce iadul este singurătatea veșnică în care omul este chircit sub forța urii.

Părintele Teologos (www.chilieathonita.ro)

„Paștile Blajinilor”, o perspectivă liturgică

Pomenirea celor adormiți este una dintre cele mai vechi și mai profunde manifestări ale iubirii creștine, întemeiată pe credința că moartea nu rupe legătura dintre cei vii și cei plecați din viața pământească. În tradiția ortodoxă, această comuniune se exprimă în mod privilegiat prin rugăciunea Bisericii, îndeosebi în cadrul Sfintei Liturghii sau al slujbelor de pomenire. Ca atare, orice discuție despre așa-numitele „Paști ale Blajinilor” trebuie așezată întâi pe un fundament teologic solid, spre a putea distinge între ceea ce aparține credinței autentice și ce ține de stratul folcloric ori de deformările ulterioare.

Sfânta Scriptură oferă teme limpede ru-găciunii și milosteniilor pentru cei adormiți (2 Macabei 12, 43-45; Ecclesiasticul 7, 35). Moartea fizică a omului nu înseamnă nicidecum „trecerea în neființă”, distrugere totală sau pieire a persoanei, deoarece sufletul este nemuritor (Ecclesiastul 12, 7). Mântuitorul Iisus Hristos spune tâlharului de pe cruce că va fi cu El în Rai, chiar în ziua morții lui (Luca 23, 43). De asemenea, parabola despre dreptul Lazăr și bogatul nemilostiv arată continuitatea vieții sufletului dincolo de mormânt, adică după despărțirea sufletului de trup (Luca 16, 22-31), iar Hristos „stăpânește și peste morți și peste vii” (Romani 14, 9).

Tradiția Bisericii a preluat această conștiință, dezvoltând-o. Sfântul Ioan Gură de Aur subliniază că pomenirea la Sfânta Liturghie a celor adormiți aduce mult ajutor sufletelor lor, ea rânduindu-se încă din vremea Apostolilor, iar Sfântul Simeon al Tesalonicului afirmă că nimic nu se vedește mai de folos repausașilor decât jertfa euharistică.

Prin urmare, problema nu este dacă trebuie să-i pomenim pe cei adormiți, ci când și cum o facem. Aici intervine rânduiala liturgică a Bisericii, profund teologică, lipsită de arbitrar. Săptămâna Luminată, perioada imediat următoare Învierii Domnului, este consacrată exclusiv bucuriei pascale. Canoanele și practica liturgică arată limpede că în asemenea zile nu se oficiază parastase, deoarece accentul cade pe biruința Mântuitorului Hristos asupra morții, nu pe comemorarea morții. Rânduiala continuă până în Duminica Tomii inclusiv, când Biserica pecetluiește mărturisirea credinței în Înviere.

Cu toate acestea, pomenirea celor trecuți la Domnul nu se suspendă în sens absolut, ci

doar nu îmbracă forma slujbelor speciale de parastas. Ei sunt pomeniți în mod tainic la fiecare Sfântă Liturghie, arătând astfel că Biserica nu îi uită niciodată, dar păstrează o pedagogie liturgică: întâi bucuria deplină a Învierii, apoi integrarea celor adormiți în această bucurie. Și totuși, evla-via credincioșilor mărturisește într-un chip deosebit că cei intrați în veșnicie nu „absentează” din noaptea pascală. În numeroase locuri din țară, după ce primesc lumina Învierii, credin-cioșii merg la mormintele celor dragi, aprinzându-le candelile. Ne aflăm înaintea unuia dintre cele mai mișcătoare gesturi ale credinței populare curate. Nu este o slujbă de pomenire, ci o vestire tăcută a biruinței lui Iisus Hristos asupra morții și întinericului. Ce poate fi mai dătător de nădejde decât vederea cimitirelor întinse, prefăcute în făclii de Înviere? În acea noapte sfântă, mormântul nu apare ca loc al despărțirii definitive, ci ca prag luminat de lumina lui Hristos, iar crucea nu simbolizează doar durerea, ci și așteptarea însuflețită de speranță. Astfel, poporul credincios spune, fără cuvinte, un mare adevăr teologic: cei adormiți sunt, la rândul lor, chemați în lumina Învierii.

Într-un asemenea context determinat de comuniunea viilor cu cei plecați în lumea de dincolo, a apărut obiceiul numit „Paștile Blajinilor”, răspândit în multe zone din țară. El constă în ieșirea la cimitir spre pomenirea răposaților în prima zi de după Duminica Tomii, luni, deși în unele locuri se practică și duminica sau chiar în Vinerea Luminată. Din punct de vedere ortodox, obiceiul nu constituie o sărbătoare liturgică propriu-zisă, așadar nu are o structură fixată în Tipic. El reprezintă o tradiție locală, acceptată numai în măsura armonizării ei cu rânduiala Bisericii. În forma sa corectă, ziua poate deveni un prilej de adâncire a comuniunii dintre vii și adormiți, dacă este așezată după Săptămâna Luminată și dacă începe în biserică, prin rugăciune, continuând la morminte. În acest sens, tradiția din numeroase zone ale Moldovei păstrează un tipar relativ apropiat de spiritul ortodox: se face parastas, se rostesc rugăciuni, apoi se împart daruri.

În Bucovina și Maramureș apar însă variații mai accentuate, atât în privința datei, cât și a practicilor. Unele tradiții mută pomenirea chiar în Săptămâna Luminată sau în Duminica Tomii, ceea ce contravine rânduielii liturgice. În spațiul basarabean, practica este foarte răspândită, uneori pe parcursul câtorva zile, cu toate că tradiția a dedicat cu precădere o zi anume: luni, după Duminica Tomii, când în cimitire se continuă slujbele de pomenire din biserică.

Elementul specific îl constituie credința populară legată de „blajini”, considerați un neam de oameni drepiți, aflați la marginea lumii, care ar fi anunțați de Paști prin cojile de ouă roșii aruncate pe ape. Obiceiul, deși răspândit și spectaculos, nu are teme în învățătura Bisericii. El aparține unui strat mitologic precreștin, preluat, apoi reinterpretat în folclor. Din perspectivă ortodoxă, mântuirea nu se comunică prin semne magice sau simboluri trimise pe ape, ci prin Mântuitorul Hristos, în Biserică, prin rugăciune și Sfintele Taine. De aceea, astfel de practici se cuvin privite cu rețineră și limitate doar la aspectul folcloric. Oul roșu este, fără îndoială, un simbol al Învierii, dar preschimbarea lui într-un mijloc de „comunicare” cu o lume mitică depășește cadrul credinței ortodoxe, intrând în sfera superstiției. La fel, mesele întinse pe morminte, consumul în exces de alcool ori transformarea pomenirii într-un prilej de afirmare socială sunt abateri evidente de la sensul duhovnicesc al zilei.

Răspunsul ortodox trebuie, așadar, să se arate echilibrat. Nu se poate respinge în bloc această tradiție, deoarece ea exprimă, în fond, dorința firească de a-i pomeni pe cei adormiți,

integrându-i în bucuria Învierii. Dar nici nu se cade acceptată fără discernământ, pentru că în forma ei actuală include numeroase elemente străine de credința Bisericii. Adevărata pomenire creștină se face în biserică, prin Sfânta Liturghie și prin rugăciunea de obște, continuând apoi la mormânt cu sobrietate, lumină și nădejde. Ea se exprimă prin milostenie sinceră, nu ostentativă, și prin credința că cei adormiți rămân vii în Hristos, nu prin imaginații mitologice. În acest sens, „Paștile Blajinilor” se pot păstra doar ca tradiție curățită și luminată de învățătura Bisericii.

Așadar, pomenirea celor adormiți se arată a fi nu doar îngăduită, ci deplin întemeiată în învățătura și trăirea Bisericii, ca o lucrare a iubirii care nu se sfârșește odată cu trecerea din această viață. Ea se cuvine însă să fie săvârșită în duhul ascultării de rânduiala liturgică, cu credință curată și nădejde neclintită în mila lui Dumnezeu. Săptămâna Luminată strălucește ca un timp ales, în care Biserica întreagă se cufundă în bucuria Învierii, lăsând orice umbră de întristare în urma biruinței Mântuitorului Hristos asupra morții. De aceea, pomenirea de obște a celor adormiți își găsește locul convenit după aceste zile de lumină, când, în pace și rânduială, îi încredințăm din nou iubirii celei veșnice a lui Dumnezeu.

Arhim. Mihail Daniliuc (www.ziarullumina.ro)

Ghicirea prin lucruri sfinte

S-a încetățenit în popor credința că îți poți afla viitorul prin "deschiderea cărții". Dacă vei întreba unde se "deschide cartea" și cine face acest lucru, răspunsul e simplu: doar în biserică și doar de către preot. Iată cum preotul devine persoana care îți spune "tot ce va fi". Nu știi de ce nu te poți căsători? Nu ai răspuns la necazurile care vin asupra ta? Nu cunoști ce vor ajunge copiii? etc, mergi la un preot care "deschide cartea" și nu vei mai avea astfel de întrebări. E o cale comodă, nu cere efort: rugăciune, post, metanii.

De unde obiceiul de a deschide cartea?

La Taina Sfantului Maslu există o prevedere tipiconală care indică citirea unei rugăciuni cu Sfânta Evanghelie deschisă peste capetele bolnavilor (După ultima rugăciune și ungere, preotul care conduce soborul de preoți prezenți la Maslu, ia Sfânta Evanghelie și o da bolnavului să o sărute și să o deschidă. Ceilalți preoți slujitori o țin deschisă deasupra capului celui bolnav, iar cel ce conduce soborul rostește rugăciunea a opta, după care se face ungerea cu ulei sfințit). Unii preoți ies din cadrul liturgic și ajung să facă din deschiderea Evangheliei un mijloc de așa zisa descoperire a celor ce vor fi. Așa se face că pagina unde Evanghelia a fost deschisă, simbolizează ceva, cuprinsul ei capătă prin deschidere o altă interpretare, culoarea înseamnă realizare (dacă vorbim de roșu) și neîmplinire (dacă e negru), etc.

Și iată cum ajungem să vorbim de preoți ghicitori, de persoane care "văd" lucruri care nu pot fi văzute decât cu ochii închiși. Această practică este necanonică, pentru ca nu o găsim în cărțile de cult. A folosi Evanghelia pentru astfel de cazuri, înseamnă a nu cunoaște rolul și semnificația ei.

De ce există credința ca preotul poate prezice?

În primul rând, mărturisesc cei care apelează la astfel de practici, preotul nu te trage de

mâneca pe stradă ca să-ți ghicească, ceea ce denotă că din moment ce tu îl cauți și nu el pe tine, e semn că nu există falsitate în această "deschidere a cărții". Pe de altă parte, el este persoana care are o legătură cu o putere dincolo de natură - cu Dumnezeu. Dar se pierde din vedere că Dumnezeu oprește cu severitate ghicirea viitorului.

Înainte ca poporul evreu să intre în Țara Făgăduinței, El îi descoperă lui Moise regulile de purtare pe pământul în care va ajunge: "Când vei intra în pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da, să nu te deprinzi să săvârșești grozăviile acelor popoare. Să nu se dovedească la tine vreunul care arde în foc pe fiul său pe fiica sa, nici superstițios, nici tâlcuitor de semne, nici prezicător, nici fermecător, nici vrăjitor, nici descântător, nici mag, nici din cei ce întreabă morții. Căci este grozăvie înaintea Domnului cel ce săvârșește acestea și din pricina acestei urăciuni, Domnul Dumnezeu îl va goni din fața Sa. Tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeului tău. Fiindcă popoarele acestea pe care le vei alunga, ascultă de tâlcuitorii de semne și de vrăjitori, iar pe tine te oprește Domnul Dumnezeuul tău" (Deuter. XVIII, 9-14). Știm, s-a ajuns să fie mai căutați cei care citesc gândurile, care văd de la distanță și interpretează orice vis.

Dar atât cei care recurg la aceste practici, cât și cei care le săvârșesc, sunt pe drumul care nu duce la întâlnirea și unirea cu Dumnezeu.

Adrian Cocosila (www.crestinortodox.ro)

Răspunsuri duhovnicești: „Preoții care «deschid» cartea cad sub grea osândă“

Ce ne puteți spune despre păcatul ghicirii cu cărți sfinte, sau cum se numește „deschiderea pravilei“, care se obișnuiește astăzi la credincioși?

Sf. Cuvios Cleopa (Ilie): Vrăjirea cu lucruri și cu cărți sfinte este al patrulea fel de vrăjitorie și se cheamă „ghitia“. Acești vrăjitori amestecă vrăjile lor cu rugăciuni, cu psalmi și cu alte cuvinte sfinte, adresate către Maica Domnului și către sfinți, ca să poată înșela mai ușor pe cei slabi în credință. Acest fel de vrăji îl obișnuiesc mai ales femeile cele rele, bătrânele și țigăncile, pentru a amăgi pe cei slabi la minte.

Iată ce zice despre acestea Sfântul Ioan Gură de Aur: „Tu zici că bătrâna aceea este creștină și omul acela este ghicitor creștin și, când descântă sau deschid cartea, nu zic, nici nu scriu alt nume, decât numele lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al sfinților; deci ce rău fac ei? La aceasta îți răspund că pentru asta se cuvine mai cu seamă să urăști pe femeia cea rea și pe acel rău fermecător și ghicitor (din cărți), fiindcă folosesc spre ocară și necinste numele lui Dumnezeu. Creștini fiind, lucrează ca păgânii. Pentru că și diavolii, cu toate că numesc numele lui Dumnezeu, însă, tot diavoli sunt. Unii, voind a se îndrepta, zic că este creștină femeia care a descântat și nimic alta nu zice, fără numai numele lui Dumnezeu. Eu pentru aceea mai vârtos o urăsc și mă întorc de la ea, că întrebuițează numele lui Dumnezeu spre ocară. Numindu-se pe dânsa creștină, se arată pe sine că lucrează cele ale păgânilor“ („Hristoitia“).

Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii și a altor cărți sfinte se opresc de la Împărtășanie până la 7 ani, pentru că Psaltirea este o carte sfântă cu multe proorocii în ea, insuflată de

Duhul Sfânt, și este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit și câștigat bani spre osândă. Același păcat fac și unii preoți care „deschid cartea“, cum se spune în popor, și cad sub grea osândă, atât ei, cât și cei care cer aceasta.

(*Ne vorbește părintele Cleopa*, vol. 4; text preluat: www.ziarullumina.ro)

Părintele Rafail Noica: „De ce ortodocșii arată atâta evlavie preoților lor, încât le sărută și mâna?”

„Am pribegit și la alte credințe, fiindcă eu nu aveam conștiința a ceea ce este Biserica și nu înțelegeam de ce sunt mai multe Biserici. Însă, lucrul specific pe care nu-l înțelegeam era Împărtășania, Sfânta Împărtășanie în Biserica Ortodoxă. Credeam că-i un simbol ...

Dar m-a trecut Domnul prin protestantism și, ca bun protestant, am început să citesc Biblia. Și în Biblie m-am poticnit în mod special la capitolul al șaselea din Evanghelia Sfântului Ioan, unde Domnul Iisus vorbește așa de clar și așa de deschis despre Sfânta Împărtășanie, dar nu ca de un simbol. El vorbește acolo de Trupul Său, spunând că cine nu mănâncă Trupul Fiului Omului și nu bea Sângele Lui nu are viață în sine.

Și eu încercam să înțeleg ce înseamnă aceasta: de ce vorbește așa de concret? Însă m-am mai consolată un pic văzând că până și Apostolii s-au smintit de acest cuvânt greu de înțeles, pentru care unii L-au și părăsit, spunând: ”Acesta este un cuvânt greu de primit și cine-l poate primi?” Și Domnul S-a întors către cei 12 ucenici și i-a întrebat: ”Și voi Mă veți părăsi?” Apostolul Petru I-a răspuns: ”La cine ne vom duce, Doamne, cine altul are cuvântul vieții?”

Și eu m-am agățat cu dinții și cu ghearele de cuvântul Apostolului Petru și am rămas, ca să zicem așa, nesmintit. Adică așteptând până ce Domnul îmi va arăta calea.

Printr-o poveste destul de lungă, cu crize, pe care le văd acum cu mult interes (atunci cu multă durere și greutate, cu anxietate – cum se zice – cu adâncă neliniște și tulburări, pe care le-am trecut), mi-a arătat Domnul, până la urmă, ce înseamnă Împărtășania. Și iată cum: Pe când eram încă protestant, l-am provocat pe un ortodox să-mi spună de ce ortodocșii arată atâta evlavie preoților lor, încât le sărută și mâna. Și dânsul, foarte smerit și blând, mi-a zis: „Păi, nu știu. Eu, personal, sărut mâna care-mi poate da ceea ce nu pot avea fără preot”. Și eu l-am întrebat: „Ce-i asta? Ce poate un om să-ți dea, ceea ce tu, om fiind ca și el, nu poți să ai?”. Și mi-a răspuns, tot așa blând și smerit: „Prea Cinstitul Trup și Sânge al Domnului și Mântuitorului nostru”.

Și atunci mi-am dat seama, dintr-o dată, că era vorba de ceea ce numim noi în Biserica „Taină”, și, pentru prima oară, am înțeles mai concret, mai conștient, ce înseamnă Taină...

Deci, ca să revin la ce spuneam mai înainte, am cerut aceluiași domn, prin care m-a „lovit” Domnul cu parul în cap, să aranjeze cu preotul să mă spovedesc și să mă împărtășesc și de atunci sunt iarăși în Biserica Ortodoxă.”

(din cartea „Celălalt Noica”)

Pildă de folos

Cana umplută până la refuz

Un om foarte ocupat cu grijile veacului acesta a hotărât odată să viziteze un pustnic sfânt.
(Sf. Paisie Aghioritul)

Voia să se liniștească puțin de stresul care-l măcina și să ceară sfaturi de la stareț.

L-a întâlnit într-o colibă sărăcăcioasă.

- Binecuvântați, a spus el salutându-l pe pustnic. Știți, am făcut multă cale ca să ajung aici...
- Ia loc, l-a întrerupt starețul. Lasă-mă să-ți pun puțin ceai!
- Am petrecut mulți ani studiind la Universitățile din străinătate..., a început să se prezinte pe sine însuși.
- Să bem mai întâi un ceai, insista pustnicul.
- Acum conduc o mare companie..., a continuat acela să vorbească despre sine.
- Cred că ceaiul o să vă placă mult, a spus pustnicul, continuând să umple cana vizitatorului său.
- Dar, părinte, ați umplut-o și acum se varsă pe dinafară. Ceaiul se varsă pe jos! A observat deranjat străinul.
- Și tu semeni cu această cană umplută până la refuz! A răspuns înțeleptul stareț. Dacă nu golești, binecuvântatule, chiar și pentru puțin din cele pe care le cari în tine, cum vei lăsa să pun înlăuntru puține din cele pe care le știi eu?

DIN VIAȚA PAROHIEI

Botezuri

Lia Elizabeth, fiica lui Eric & Ionela Thomas.

Înmormântări

Alexandrina Cutova

Parastase și pomeniri

Cristian și Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip.

Viorica Olar, parastas pentru Sergiu și cei adormiți din familie.

Tudor & Carmen Nastu, pomenire pentru fica Diana Maria.

Diana Buliga & fam, parastas pentru Maria Buliga.

Paula Bagrin, parastas pentru tatăl Serghei.

Filip & Ruxandra Balașov, parastas pentru părinți.

Violeta & Hristu Șunda, parastas pentru mama și cei adormiți din familie.

Elena & Teo Perceleanu, parastas pentru părinți.

Eugenia Grabovan & fam., pomenire pentru cei adormiți din familie.

Rodica Petrișor, pomenire pentru cei adormiți din familie.

Maria Lungu, pomenire pentru cei adormiți din familie.

Reta Culețu, pomenire pentru cei adormiți din familie.

Situația financiară (Ianurie—Martie 2026)

Venituri: \$42,501.29
Cheltuieli: \$52,432,27

Mulțumiri donatorilor mesei festive de Sfinții Trei Ierarhi: Mariana & Marilis Șoitu; Luminița & Cristian Culețu; Violeta & Hristu Șunda; Rodica Petrișor.

Mulțumiri donatorilor mesei festive de Buna-Vestire: Mila Stela.

Mulțumiri donatorilor mesei festive de Florii: Florin & Simona Vicol; Răția Culețu.

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații în produse pentru Florii și Paști:

- * Olimpia & Cătălin Manole, dimpreună cu copii Izabela și Christopher; Tudor & Carmen Nastu: crucile din frunze de palmier la Florii, mielul din noaptea învierii, și alte produse pentru agapa din noaptea Învierii (în memoria Diane);
- * Lumânări preoți – Maria Lungu, Virginica Pundichi, Rodica Petrișor.
- * Vinul & pâinea pentru Sfintele Paști - Violeta & Hristu Șunda & Luminița & Cristian Culețu;
- * Coroana pentru Sfânta Cruce – Clara Sântimbrea;
- * Florile pentru biserică – Rodica Petrișor, Dr. Ilmana Fulger, Carmen Fenghea, Bogdan Chintea;
- * Paharele pentru Sfintele Paști – Rodica Petrișor.

Mulțumim lui Nicoleta și Marian Radu pentru crearea și donarea felicitărilor de Paști, precum și pentru afișul și rama cu istoria parohiei din sala socială.

Mulțumim lui Ioana & Alexander Fell pentru donarea florilor de la intrarea în biserică.

EVENIMENTE VIITOARE

Masa de Sfinții Constantin și Elena (hramul Reuniunii de Doamne) - 24 Mai.
Masa de Sfinții Ap. Petru și Pavel - 28 Iunie.